

Sumonyi Zoltán

KÉT HOTELSZOBA

Böjti szél

Kiveszi az erőmet ez az eszeveszett böjti szél,
 amely nem is Hamvazószerdán,
 de másfél nappal korábban érkezett,
 s Húshagyókeddre virradóra
 nem hagyott aludni már. –

Kialvatlan vacogással tárcsáztalak föl délelőtt,
 valami ürüggyel,
 mintha csak kotelességből,
 mintha csak halaszthatatlan közölnivalóval.

A napok? – kérded.
 A napok még csak eltelnek valahogy,
 hanem az éjszakák! – Megannyi alagút:
 csak átjutni, átkúszni rajtuk reggelig!

Véletlenül se lepjen így meg a halál,
 eltorzult arcom lelepleződne,
 mint omlás alól későn kimentett
 halott bányászoké.

Frankfurt am Main, 1990. március 4. (Hotel Sheraton)

Jeruzsálemnek szűk sikátorába

*„und wird in den Alleen hin und her
 unruhig wandern, wenn die Blätter treiben.“
 (Rilke)*

Jeruzsálemnek szűk sikátorába
 két árva macska tér be kívülem. –
 Ma nem gondoltam még az Ács Fiára.

Ma épp tíz éve, márciusi esten
 két árva asszony okkal felzokog,

s én (mint az inga?) térek-fordulok
két városrész között a messzi Pesten.

Tíz éve már! – Hány esték, Istenem!
Hol egyik könnyezik, hol másik un már. –
S én, mint az inga, úgy ingok, hiszen
se megváltást... se járni a vizen...
amint kitént tegnap Kafarnaumnál.

Jeruzsálem, 1990. március 8. (Hotel Palatin)

Gere István

SKORBUT

Az építkezés pora belepte az utcát, és a kocsmá felé igyekvő Rabovics számára még elviselhetetlenebbé tette a szomjúságot. A torka száraz volt, a gyomra az előző esti terméketlen víta és gyalázatos lerészegedés után émelygett és égett, s a fejfájásán hanyányit se javított az Algopyrin. – Egy barna sör most megmenthetné az életem – gondolta, amikor benyitott a helyiségbe.

A pulttól alig résnyire nyitható ajtó mellett, jobbról két munkaruhás fickó üldögélt üres sörösüvegek előtt, valószínűleg a munkaidő kezdetét vagy végét várva, a vécék előtt pedig a szokásos társaság támaszkodott a pultra. Róluk nem lehetett tudni, hogy miből élnek; Rabovics a nap minden szakában látta már őket itt kávézni vagy sörözni. Télikabátja mély zsebébe túrt, kimarkolta a telefonálásra félretett kettesek mellett lapuló papírpénzt, és a pulthoz lépett.

Az álmennyezet mögé rejtett hangszórókból fülsüketítően üvöltött a Rádió Calypso; az énekes torokhangja úgy úszott a dobszólo fölött, mint valami riadt kacsa a krokodiloktól hemzsegő vízen.

Az öreg csapos mindig úgy nézett ki, mintha lenne benne valami, pedig a cukorbaja miatt sose ivott. Véletlenül se fordult volna Rabovics felé, hogy az rendelni tudjon; elmélyultan gesztikulált az egyik markáns arcú, göndör hajú törzsvendég felé: – Uram, magának gőze sincs arról, hogy mik folytak itt! El se tudja képzelni.

A törzsvendég felhúzta a szabadidőruha gatyáját a nagy sőrhasára, és flegmán leverte a hamut a cigijéről. – Hagyja má', fater – mondta –, mért ne tudnám elképzelni? Elvitték, passz. Nagy ügy; nem maga volt az egyetlen.

Az öreg idegesen berámolta az üres üvegeket egy göngyöleges rekeszbe, amíg a válaszon gondolkodott. Kifelé menet a pult mögötti raktárba beleverte a kezét az ajtófélfába, de föl se szisszent. Mire visszajött, kitalálta, hogy mit kell mondani.

– Uram, ha maga utazott volna egy marhavagonban, ötvenedmagával összezárva két napig, és bugylibicskával faragta volna ki a szarólyukat a padlóba, akkor lenne